

Picasso

Nic není na té silnici zvláštního. Serpentina v poměrně ostrém kopci, vytlučená místa vyspravená asfaltovými záplatami, na krajnici drobný šterk, který tu zůstal po zimních posypech. Na vnější straně druhé zatáčky je místo s několika pařezy a potlučenými kmeny. Přibližně před rokem tu vylétl z cesty nákladák, nikomu se nic nestalo, ale v kousku lesa nadělalo těžké auto pěknou paseku. Řidič měl vlastně štěstí, což se o Václavu Humlovi říci nedalo.

„Vašek byl vyučený malíř a natěrač, víte? Žádný kumštýř, ale dobrý řemeslník. Jednou, pamatuju, se v hospodě rozčiloval nad tím, jak jsou umělci zahrnovaní přepychem. Takovej Picasso prej něco nakreslí jedním tahem za pár vteřin a dostane za to víc, než si poctivý malíř pokojů vydělá za rok. To, že by mu na Picassovu kresbičku nejspíš nestačil ani celoživotní příjem, jsme mu radši neřekli, našel by se ještě víc. Ale přezdívka byla na světě. Od té doby se mu říkalo Picasso.“

Pan Huml docházel do restaurace v Brodu pravidelně, ovšem vždycky jen v pátek a v sobotu. Zbytek týdne se alkoholu úzkostlivě vyhýbal, ztráta řidičáku by mu totiž přinesla velké problémy v zaměstnání. Každý den před šestou ráno vyrážel ve své škodovce s rozviklanými štaflemi přivázanými na střešní zahrádce, aby po celém okrese bílil pokoje, natíral fasády a okapové roury. Ani večer si doma nedal lahvové pivo, bál se zbytkového alkoholu.

„Jó, na to byl opatrný. Ovšem na bicyklu mu to tak nepřišlo. Víte, ve Lhotě žádná hospoda není a do Brodu je to tak dva kilometry do kopce. To se dalo zvládnout, když ho hnala žízeň. Většinou kolo tlačil, a když dofuněl, nechával ho stát v chodbě za výčepem. Zato zpátky to byla paráda. Bez jediného slápnutí byl za pět minut doma. Jasně, že byly občas problémy. Když toho vypil trochu moc, tak taky skončil v příkopu, jenže kromě modřin se mu nikdy nic vážného nestalo. Až ten nešťastnej pátek...“

Zmíněný den přišel Václav Huml do restaurace poměrně pozdě.

„Kde ses coural, Picasso?“

Mávl rukou, postěžoval si na problémy v práci, kvůli pozdnímu přísunu materiálu musel šmidlat fasádu skoro až do tmy. Z čehož plyne, že je pan stavbyvedoucí blbec.

„Ale živí tě.“

„Já se živím sám. A nos to sem jako k vohni,“ zahřměl Picasso na celý lokál. Hostinský poslechl.

Zavíralo se o půlnoci, Václav Huml potácivě vyváděl kolo na silnici.

„Nechceš to tady nechat?“

„Ani nápad.“

„Měj rozum, Vašku.“

„Žádný strach. Sem přece profík...“

To byla poslední věta, kterou kdy kdo od Picassa slyšel. Po dvou neúspěšných pokusech se vyhoupl do sedla a blikající červené světýlko na blatníku rychle zmizelo v dálce. O dalším průběhu tragédie se lze jenom dohadovat. První ze serpentionových zatáček projel Huml zřejmě v pohodě, ve druhé ho však odstředivá síla vynesla na krajnici, kde na drobném šterku dostal smyk.

Vletěl do škarpy, udělal salto a zmizel v ostružinovém křoví. Z pahýlu stromu tam trčela větev zlomená od staré havárie nákladáku. A právě ten kus dřeva vletěl Humlovi do krku a přetrhl krční tepnu.

„To je nesmírně těžké zranění,“ vysvětloval lékař z patologie. „V nemocnici na operačním stole by se s tím snad ještě dalo něco dělat, ale tam, na okraji lesa, by nic nezmohla ani rychlá a kvalifikovaná pomoc. Zraněný muž prakticky okamžitě ztratil vědomí a o několik minut později zemřel.“

Rozbitého kola si časně ráno všiml řidič pekařského auta, které zaváželo koloniál v Brodu. Zastavil, šel se podívat blíž a našel tělo.

Zákazníci si tehdy museli na svůj chléb a čerstvé rohlíky pořádně počkat, dopravní policisté pečlivě mapovali místo neštěstí. Vyloučili, že nehodu zavinila nějaká cizí osoba, dospěli k názoru, že Huml si způsobil smrtelné zranění sám. A jednoznačnou příčinou nezvládnutí kola na dobře známé cestě byl alkohol. Nebožtík ho měl v krvi víc než dvě a půl promile.

Prázdná venkovská chalupa a neobsazené místo u stolu štamgastů. Staré nátěry časem oprýskají a po člověku nezbude vůbec nic. Snad jen jedno umělecké dílo pochybné kvality. Na štít starostovy stodoly před lety Huml vymaloval velikánský ciferník slunečních hodin s rozesmátým sluníčkem uprostřed. Dostal za to pár stokorun, které rozjařeně propil v brodské hospodě. A šéf obce od té doby hrdě tvrdí, že tu krásu vytvořil sám slavný Picasso.

Antonín JIROTKA

Ilustrace Kristina POKORNÁ